

преводачи на Хайневата пѣсень, — то за българскитѣ прѣводачи не съществуватъ. Нѣмски Der Fichtenbaum и на български е Борътъ, тоестъ м. р. Единственна мѣка е — нашия тромъ поетически езикъ, който за сега, и за дълго време още, ще изпотява поетитѣ.

Нека видимъ какъ + българскитѣ прѣводачи сж изпълнили своята работа. До сега ние имаме само два прѣвода на Борътъ: първиятъ отъ Ив. Вазовъ (прѣведенъ споредъ руския Лермонтовски прѣводъ) и втория отъ П. Н. Даскаловъ.¹ Въ сѣщность това не сж прѣводи, а нескопосни пародии. Прѣвода на Даскалова, направенъ отъ оригинала, освѣтъ че предава само дондѣ Хайневитѣ думи, но ги предава по такъвъ начинъ, че сериозния тонъ на нѣмската пѣсень се е прѣвърналъ на български въ наивно-комиченъ:

На северъ, върхъ висока скала
Стърчи си боръ усамотенъ,
И дръме подъ покривка бѣла
Отрупанъ въ снягъ и скрежъ студень.

И палма една той снѹва
Въ пустинята на югъ далекъ
Сама че мѣлкомъ си тѣгува
Подъ жежко слънце въ жежкий пекъ.

Но съвсѣмъ оригиналенъ е прѣвода на Вазова. Този прѣводъ ние го имаме въ двѣ форми, ала и двѣте говорятъ едно: че прѣводача не е разбралъ ни символа, ни простия смисълъ на тъй ясната пѣсень. Както поменахъ вече, Вазовъ е прѣвождалъ отъ руския Лермонтовски прѣводъ, — а това само за себе е една голяма грѣшка: защото Лермонтовата Сосна не е прѣводъ на Хайневия Fichtenbaum, а е една самостоятелна пѣсень, написана на Хайневъ мотивъ. Великия руски поетъ е разбиралъ много добре символа на Хайневата пѣсень, както и невъзможността да го предаде по руски, затова го е и оставилъ на страна. Но тоя символъ тъй е заинтересувалъ въображението му, че той се е възползувалъ отъ него при композирането на своята оригинална пѣсень Утесъ,² — купнѣщъ за нѣжната Тучка, прѣспала нощта на гърдитѣ му и призори отлетяла — оставила него самотенъ да тѣжи и блѣнува.

¹ Стихотворението на Ст. Михайловски Дѣбъ и Палма (Novissima verba, стр. 80) не е прѣводъ на Хайневата пѣсень, а волна прѣработка на мотивътъ ѝ.

² Цит. съч. т. I, стр. 335.